

veliko krivico! . . . A sedaj je mrtev!« Tako je vse bolno zapeklo v srcu in solze so jim tekale po licih. »Mihec, ubogi fant,« so sočutno šepetali, a otroci so glasno jokali. Dolgo so vaščani tako ihteli in jokali okrog mrtvega Mihca.

»Nikar, ljudje! Poslušaj, Francek,« je končno s trepetajočim glasom spregovoril župnik, ki je tudi prihittel na kraj nesreče. »Res je, veliko, zelo veliko krivico smo revčku storili! Toda verjemite, ta hip, ko smo krivico priznali, nam je odpustil. Poglejte, kako mu sije velika ljubezen in rajska sreča z obraza! Nikar ne jokajte več za njim! Srečnejši je od nas, izpolnila se mu je največja želja, odletel je k svoji ljubljeni mami!«

»Bim, bom,« so svečano peli zvonovi iz lin in s svojo pesmijo spremljali Mihčevo dušico k mami in v nebeški raj.

Anton Debeljak

Pesem o kosu

*Si se kopal v črnilu,
preljubi moj kos,
v pomaranči pa brisal
nato si svoj nos?*

*Žorgolenje odmeva
svečano skoz log,
miložvočnega speva
vesel je še Bog.*

*Tvoja grahka sred marca
že gnezdo gradi,
gostolevanje starca
ji delo sladi.*

*Za mladiče rjave
napuli si glist:
to so strune najprave,
da glas jim bo čist.*

*Če jeseni brez truda
si jagode bral,
bo pa zima kaj huda:
le sneg in zmrzal.*

Angela Golobič

Zvonček sreče

Stari norveški kralj Harald je ležal na smrtni postelji. Ker je čutil, da mu potekajo zadnje ure življenja, je poklical k sebi svojega sina Sigurda.

»Preden zatisnem svoje trudne oči, bi ti rad dal zlat nauk, ki naj te spremlja na bodoči težavni vladarski poti. Tvoja brezskrbnost me teži. Z mladostno neizkušnostjo presojaš stvari in meniš, da te bo mladega in zdravega spremljala sreča vse dni tvojega življenja. Sin moj, z resnobo zri v bodočnost in vedi, da življenje prinaša več skrbi in bridkosti kot sreče. Spoštuj starost, najvišje ceni poštenje in zvestobo, živi za svoj narod in osrečen boš.«

In kralj Harald je zatisnil trudne oči v večno spanje.

Mladi kralj Sigurd je premišljeval očetove besede in bil uverjen, da je njegov sicer modri oče bil zaradi ostarelosti preveč črnogled. O tem je hotel prepričati tudi modre in izkušene svetovalec pokojnega kralja. Sklenil je, da bo dal na streho svoje prestolne dvorane obesiti zvonček, ki bo s svojim srebrnočistim glasom naznanjal narodu, kako srečen je njegov kralj. Gotovo ne bo minil dan, da ne bi mogel potegniti za vrv in zazibati zvonček sreče.

Resnih obrazov so stari izkušeni svetovalci poslušali mladega kralja, ki se je vnemal iz dvoma v očetovo besedo. Iz dneva v dan so ugibali, kdaj bo zvonček prvič zapel.

Dnevi so se strnili v mesece, ki so postali leta, vendar se zvonček sreče še ni oglasil.

Najlepša leta mladega kralja so minevala v skrbi in boli, v številnih bojih in bridkem razočaranju. Zvonček pa je molčal in kralj se ga je komaj domislil. Da, skoraj bal se ga je, kajti molk zvončka je glasno pričal o njegovi zmoti. Bolj, vedno bolj je umeval zlate nauke svojega modrega očeta in je živel le za blagor naroda.

Kralj se je postaral. Oslabel je in ni mogel več med svoj narod. Ko je ležal na smrtni postelji, je skozi odprta okna prihajal čuden šum kakor jok in vzdihovanje. Vprašujoče pogleda svojega kanclerja.

»Veličanstvo, oče se poslavlja, otroci jočejo.«

Z zadnjo močjo se dvigne kralj: »Če me tako zelo ljubijo, naj pridejo k meni, da jih poslednjič blagoslovim.«

Na kanclerjev ukaz odpro vrata in plakajoča množica se zgrne okoli umirajočega kralja, ki poslednjič blagoslavlja svoje vdane. Sijaj blaženosti prešine njegovo obličje. Z velo, tresočo se roko prime za vrv in ob svoji smrtni uri prvič zaziblje zvonček sreče.

Ksaver Meško

V noči

Pred hišo šumlja studenec.

Na lipi skovir skovika.

Skoz okno tke luna bled venec.

Kot hrom se čas odmika.

Na postelji razbeljeni

brez spanja se premetavam.

»Kdaj sine že dan zaželeni?«

skoz noč v težkih mislih tavam.

Kar pesem skoz noč oglasi se,

mlad glas ves srečen si pepa.

O čudo, postelj hladi se,

skoz okno zvezda mi seva.